

Сценарій свята
«Любові Всевишній присвячується...»

Звучить мелодія «Love theme»

Особливій...

Хтось побачив її у метро. Інший – стояв із нею в одній черзі. А тоді ще вона переходила перехрестя, заходила у якісь магазини, де її також бачили. Цей вірш – **коротка ода Особливій** – тій, яка запам'яталася натхненням у погляді та посмішкою на устах...

У ній щось є...
Напевне, то душа
Трохи збентежена від правди і реалій
Вона кудись,
Як завжди поспіша,
Іде у переходи і у далі.

У ній щось є...
В її ясних очах
Поети б написали слово “щирість”.
В ній паросток надії не зачах,
Не дивлячись на будні трохи сірі.

У ній щось є...
Незрима таїна.
Що в пам'ять урізається гранітом.
Як присмак від солодкого вина,
Коли набридла гіркість цього світу.

І це її відразу видає.
З-поміж облич і поглядів квапливих.
Спинивши погляд, розумієш: в ній щось є...
Таке по-справжньому просте і особливе.

Ведучий 1.

Жінці вклонімося знову!
Так сам Господь велів нам.
Друзі мої! Панове!
Жінку уславимо гімном!

Пісня «Роксолана» та відеокліп на пісню

Ведучий 2 «Небагато свят має людське серце, і найбільше з них кохання», – так ніжно й щиро сказав колись український прозаїк Михайло Стельмах.

Ведучий 1 «Десь на дні мого серця заплела дивну казку любов», – лірично признався молодий Павло Григорович Тичина.

Ведучий 2 «Так ніхто не кохав! Через тисячі літ лиш приходять подібне кохання!», – переконував усіх юний серцем Володимир Сосюра.

Ведучий 2. Данте і Беатріче, Лаура і Петрарка, Шекспір і Смаглява Леді, Блок і Таємнича Незнайомка, Пушкін та Наталя Гончарова, Іван Франко і Ольга Рошкевич, Леся Українка і Сергій Мержинський... Ці закохані пари відомі, мабуть, усьому світові. Адже саме їх кохання і народило всесвітньо відомих літературних героїв, таких як Ромео та Джульєтта, Лукаш і Мавка, Онегін і Тетяна...

Ведучий 1 Їх імена стали символами

- Відданості та вірності – Пенелопа
- Краси і жіночності – Єлена
- Натхнення і поваги – Лаура і Беатріче
- Мудрості та державного розуму – Ольга та Роксолана
- Святої любові до людей – Марія

Ведучий 2 І ось сьогодні хотілося б, щоб усі закохані пари, яким, можливо, у реальному житті не завжди судилося бути разом, бути щасливими, – відчули себе знову юними закоханими, щасливими...

Вальс під музику М. Джексона «Little Susi»

Ведучий 1 Розгорнімо наш альманах «Любові Всевишній присвячується»

(презентація)

Сторінка 1 « Тарас Шевченко та його кохані жінки»

Ведучий 2 Шевченків ідеал коханої – це класична українська красуня, кароока, чорноброва, з гнучким станом, легкою походою. Ідеал кохання – вірність і щирість взаємин, ніжність і незрадливість.

Ведучий 1 Саме такими рисами наділив Бог перше, дитяче кохання Шевченка – його подругу дитячих літ Оксану Коваленко.

Вірш «Ми вкупочці колись росли»

Ми вкупочці колись росли,
Маленькими собі любились.
А матері на нас дивились
Та говорили, що колись
Одружимо їх. Не вгадали.
Старі заранне повмирили,
А ми малими розійшлись –
Та вже й не сходились ніколи.
Мене по волі і неволі
Носило всюди. Принесло
На старість ледве і додому.
Веселеє колись село
Чомусь тепер мені, старому,
Здавалось темним і німим,
Таким, як я тепер, старим.
І бачиться – в селі убогім
(Мені так бачиться) нічого
Не виросло і не згнило,
Таке собі, як і було.

І яр, і поле, і тополі,
І над криницею верба
Нагнулася, як та журба
Далеко в самотній неволі.
Ставок, гребелька, і вітряк
З-за гаю крилами махає.
І дуб зелений, мов козак
Із гаю вийшов та й гуляє
Попід горою; по горі
Садочок темний, а в садочку
Лежать собі у холодочку,
Мов у Раю, мої старі.
Хрести дубові посхилялись,
Слова дощем позамивались...
І не дощем, і не слова
Гладесенько Сатурн стирає...
Нехай з святими спочивають
Мої старії... – Чи жива
Ота Оксаночка? – питаю
У брата тихо я. – Яка?
– Ота маленька кучерява,
Що з нами гралася колись.
Чого ж ти, брате, зажурився?
– Я не журюсь. Помандрувала
Ота Оксаночка в поход
За москалями та й пропала.
Вернулась, правда, через год,
Та що з того? З байстрям вернулась,
Острижена. Було, вночі
Сидить під тином, мов зозуля,
Та кукає; або кричить,
Або тихесенько співає
Та ніби коси розплітає.
А потім знов кудись пішла,
Ніхто не знає, де поділась,
Занапастилась, одуріла.
А що за дівчина була,
Так так що краля! І не вбога, –
Та талану Господь не дав...
А може й дав, та хтось украв
І одурив святого Бога.

Ведучий 2 Усе життя Шевченко шукав у інших ту, «справжню» кохану – подругу, дружину, порадилицю, – якою в дитинстві ввижалася йому Оксана.

Ведучий 1 Варвара Репніна, Ганна Закревська, Ликера Полусмакова, Катерина Піунова...
Із жодною з них не пощастило одружитися, створити сім'ю. А він про це так мріяв!

Звучить «Місячна соната» Бетховена

Учень читає вірш «Шевченко»
Покохайте її, ту, що я покохати не зміг,

Поцілуйте її, ту, яку я не зміг цілувати.
Я повіюся прахом,
Щоб впасти коханій до ніг,
Аби пісню про біль заспівати.
Я не мав того часу,
У котрий кохають жінок,
Я не вмів цілувати,
Розмазавши вірші губами.
Я – поет.
Я – один.
Я ступаю в смертельні бої.
Я загину вже скоро –
Від брехень або від металу.
Через довгі роки
Світ побачать онуки мої.
Діти віршів моїх,
Та жінки, що мене покохали б.

Сторінка 2 «Іван Франко й Ольга Рошкевич»

Ведучий 2 Історія його кохання була сумною і хвилюючою...

Ведучий 1 Колись давно, у дні юності, він вперше побачив її – Ольгу Рошкевич – свою «несмілу білу лілею». Ніжне кохання до неї тривало 10 років.

Ведучий 2 Чесність душі, усю печаль, гіркоту й журбу вилив поет у вірші-монолозі «Чого являєшся мені у сні?»

Звучить пісня «Чого являєшся мені у сні?» (початок)

Виходить учень та учениця

Продовжує читати поезію, цілує руку, дарує Ользі троянду.

Ольга. Ольга Рошкевич теж через усе життя пронесла те перше кохання і, вмираючи, сказала покласти їй у домовину ті листи від Франка, які ми вже ніколи не прочитаємо, ті, що не дала прочитати нікому.

Сторінка 3 «Леся Українка і Сергій Мержинський»

Ведучий 1 З яких же сердечних імпульсів народжувалися Лесині любовні поетичні одкровення?

Ведучий 2 Адресат цілої низки віршів Лесі Українки – Сергій Мержинський – її сильне, велике, перше й останнє кохання, безжально обірване смертю коханого.

Звучить пісня Скорика М. «Мелодія»

(виходить Леся, сідає за стіл, запалює свічку, щось пише, під акомпанемент читає уривок «Твої листи завжди пахнуть зів'ялими трояндами...»)

Леся . Твої листи завжди пахнуть зів'ялими трояндами, ти, мій бідний, зів'ялий квіте! Легкі, тонкі пахощі, мов спогад про якусь любу, милу мрію. І ніщо так не вража тепер

мого серця, як сії пахощі, тонко, легко, але невідмінно, невідпорно нагадують вони мені про те, що моє серце віщує і чому я вірити не хочу, не можу...

(Леся сидить у задумі, учень читає вірш, розкидає аркуші паперу – листи)

Твої листи не пахнуть вже трояндами,
Мій любий... дорогий... незламний друже.
Міські балкони все ще звеш верандами,
Хоча вони різняться більш ніж «дуже».

Твої листи... Терпкі зів'ялі спогади.
Коли вони нарешті самознищаться?!
Давно немає «ми». Є «я» і «ти».
Вогнем згорять, у пам'яті ж залишаться.

Старі листи... Сліди від сліз залишилися
Десь між минулим і майбутнім днем...
Колись давно клянулись Богом: «Спишемося...».

(підходить до свічки, запалює аркуш)

Колись згорять листи палким вогнем...

Ведучий 1 Щастя...Хто знає, що таке? Для Лесі ж це коротке, як спалах, кохання було щастям, нехай трагічним, болючим, – але все-таки щастям...

Вірш «Contra spem spero!»

Гетьте, думи, ви хмари осінні!
То ж тепера весна золота!
Чи то так у жалю, в голосінні
Проминуть молодії літа?
Ні, я хочу крізь сльози сміятись,
Серед лиха співати пісні,
Без надії таки сподіватись,
Жити хочу! Геть, думи сумні!

Я на вбогім сумнім перелозі
Буду сіять барвисті квітки,
Буду сіять квітки на морозі,
Буду лить на них сльози гіркі.

І від сліз тих гарячих розтане
Та кора льодовая, міцна,
Може, квіти зійдуть – і настане
Ще й для мене весела весна.

Я на гору круту крем'яную
Буду камінь важкий підіймать
І, несучи вагу ту страшную,
Буду пісню веселу співать.

Сторінка 4 «Павло Тичина і Наталя Коновал»

Ведучий 2 У житті Павла Григоровича Тичини було велике, хоча й трагічне кохання до Наталі Коновал. Наталя була для нього Музикою, Мадонною, Сонцем – усім на світі!

Ведучий 1 Але скоро вони розлучилися.

Приголомшений юнак читав страшного листа, який складався з чотирьох слів: «Прощай. Вмираю. Люблю. Наталя». Перечитував знову і знову, а в серці – біль, і розпач, і любов...

Звучить мелодія «Innocent»

Вірш «О панно Інно»

О панно Інно, панно Інно!
Я сам. Вікно. Сніги...
Сестру я Вашу так любив –
Дитинно, злотоцінно.
Любив? Давно. Цвіли луги...
О панно Інно, панно Інно,
Любові усміх квітне раз – ще й тлінно.
Сніги, сніги, сніги...

Я Ваші очі пам'ятаю,
Як музику, як спів.
Зимовий вечір. Тиша. Ми.
Я Вам чужий – я знаю.
А хтось кричить: ти рідну стрів!
І раптом – небо... шепіт гаю...
О ні, то очі Ваші. Я ридаю.
Сестра чи Ви? Любив...

Сторінка 5 «Володимир Сосюра і Віра Березіна»

Ведучий 2 Володимир Сосюра у своїй поетичній творчості ні на кого не схожий.

Ведучий 1 Вірш «Так ніхто не кохав» В. Сосюра присвятив своїй дружині – Вірі Березиній. Мабуть, у цьому немає нічого дивного, – адже кожний закоханий вважає, що так, як він кохає, ще не кохав ніхто й ніколи у світі...

Вірш «Так ніхто не кохав»

Так ніхто не кохав. Через тисячі літ
лиш приходять подібне кохання.
В день такий розцвітає весна на землі
І земля убирається зрання...

Дише тихо і легко в синяву вона,
простягає до зір свої руки...
В день такий на землі розцвітає весна
і тремтить од солодкої муки...

В'яне серце моє од щасливих очей,
що горять в тумані наді мною...
Розливається кров і по жилах тече,
ніби пахне вона лободою...

Гей, ви, зорі ясні!.. Тихий місяцю мій!..
Де ви бачили більше кохання?..
Я для неї зірву Оріон золотий,
я – поет робітничої рані...

Так ніхто не кохав. Через тисячі літ
лиш приходять подібне кохання.
В день такий розцвітає весна на землі
І земля убирається зрання..

Дише тихо і легко в синяву вона,
простягає до зір свої руки...
В день такий на землі розцвітає весна
і тремтить од солодкої муки...

Сторінка 6 «Ліна Костенко «Моя любове! Я перед тобою ...»

Ведучий 2 Коли Бог не хоче дати людині долю, він дає їй талант. І тоді талант стає долею митця. Хтозна, чи можна це віднести до Ліни Костенко. На жаль, вона дуже мало розповідає про себе, про свою жіночу долю. Але талантом Бог її нагородив великим.

Вірш «Моя любове! Я перед тобою...»

Моя любове! Я перед тобою.
Бери мене в свої блаженні сни.
Лиш не зроби слухняною рабою,
не ошукай і крил не обітни!
Не допусти, щоб світ зійшовся клином,
і не присни, для чого я живу.
Даруй мені над шляхом тополиним
важкого сонця древню булаву.
Не дай мені заплутатись в дрібницях,
не розмінйай на спотички доріг,
бо кості перевернуться в гробницях
гірких і гордих прадідів моїх.
І в них було кохання, як у мене,
і від любові тьмарився їм світ.
І їх жінки хапали за стремена,
та що поробиш, – тільки до воріт.
А там, а там... Жорстокий клекіт бою
і дзвін мечів до третьої весни...
Моя любове! Я перед тобою.
Бери мене в свої блаженні сни.

Звучить пісня «Осінній день»

Епілог

Звучить мелодія «Одинокая флейта»

Учитель. «Любові всевишній присвячується»... ви почули сьогодні, як гаряче б'ється людське серце в поезії, який біль, яке страждання, яку ніжність, яке щастя може передати поетичне слово.

Що ще додати?
Читайте вірші про любов.
Хоч, кажуть, все придумали поети, -
І почуття, в яких нуртує кров,
І ніжність, і вірності тенета.
Не вірте! Є любов така в житті,
Що може навіть душу спопелити!
Знайдіть для себе ці слова святі,
Що змусять вас і плакати й радіти.
Знайдіть найкращі на землі слова –
І подаруйте їх своїм коханим.
Читайте вірші – в них любов жива!
Тож хай вона у вас в душі не в'яне!

Пісня «Сіла птаха»

Матеріал використано з інтернет-джерела

<http://bezruky.edu.kh.ua/Files/downloads/%D0%9B%D0%AE%D0%91%D0%9E%D0%92%D0%86%20%D0%92%D0%A1%D0%95%D0%92%D0%98%D0%A8%D0%9D%D0%86%D0%99%20%D0%9F%D0%A0%D0%98%D0%A1%D0%92%D0%AF%D0%A7%D0%A3%D0%84%D0%A2%D0%AC%D0%A1%D0%AF.doc>